

PHILIP REEVE
ZLATO
PREDATOR

COO
BOO

Zlato predátora

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Philip Reeve
Zlato predátora – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PHILIP REEVE

ZLATO PREDÁTORA

Z angličtiny preložil Jozef Klinga

COO
BOO

Venujem Sarah a Samovi

OBSAH

PRVÁ ČASŤ

1. Ľadový sever	9
2. Hester a Tom	15
3. Pasažier	25
4. Domov ušľachtilých divochov	36
5. Líščie duše	42
6. Nad ľadom	52
7. Mesto duchov	58
8. Zimný palác	67
9. Vitajte v objekte	76
10. <i>Wunderkammer</i>	83
11. Nepokojní duchovia	93
12. Nezvaní hostia	99
13. Kormidelňa	108
14. Predmestie	114
15. Hester	126
16. Nočný let	138
17. Za Hester	143
18. Dravcovo zlato	151

DRUHÁ ČASŤ

19. Mnemosála	163
20. Nový model	172
21. Lži a pavúky	177
22. <i>Strečok</i>	192
23. Skryté hlbiny	201
24. Strýko	207
25. Kabinet doktora Pobehaya	218
26. Širší kontext	227
27. Schody	231
28. Kto seje vietor	244

TRETIA ČASŤ

29. Žeriav	259
30. Anchorage	267
31. Zásuvka s nožmi	279
32. Valentinova dcéra	288
33. Tenký ľad	307
34. Zem hmly	318
35. Ľadová archa	324
Podakovanie	330

PRVÁ ČASŤ

ĽADOVÝ SEVER

Freya sa zobudila zavčasu, no ešte chvíľu zostala ležať. V tme zreteľne cítila, ako pod ňou mesto vibruje v rytme pohybu, ktorým ho silné motory ženú po hladkom ľade. Rozospato čakala, kým jej slúžky prídu pomôcť so vstávaním. Až po niekoľkých minútach si spomenula, že sú všetky mŕtve.

Zhodila zo seba prikrývky, zažala argónové lampy a zaprášenými haldami porozhadzovaných šiat sa prebrodila do kúpeľne. Už niekoľko týždňov zbierala odvalu, aby sa osprchovala, ale aj dnes ráno stačil jediný pohľad na zložité ovládacie páčky v sprchovacom kúte a vzdala sa bez boja. Nevedela, ako zariadiť, aby tiekla teplá voda. Nakoniec sa uspokojila s tým, že si ako zvyčajne napustila vodu do umývadla a trochu si ošpliechala tvár a krk. Kúskom mydla, ktorý jej zostával, si namydli-la vlasy a vzápätí strčila celú hlavu pod vodu. Jej kúpeľ-ničky by nešetřili šampónom, vodičkami s výživnými látkami, balzami, zábalmi a voňavými prostriedkami od výmyslu sveta, ale teraz boli na onom svete a Freyi naháňali vyrovnané rady fľaštičiek v ohromnom prístenku kúpeľne strach. Mohla si vyberať z toľkých, že si radšej nevybrala nič.

Našťastie už prišla na to, ako sa sama obliecť. Z kopy na zemi vytiahla pokrčené šaty, rozložila ich na posteľ a dolným otvorom sa do nich suchla. Pod látkou sa

potom vrtela a posúvala tak dlho, kým sa jej nepodarilo trafiť hlavu a ruky do tých správnych otvorov. Dlhá vesta lemovaná kožušinou, ktorá sa nosila cez šaty, sa obliekala oveľa ľahšie, ale opäť tu boli ťažkosti s gombíkmi. Komorné boli vždy so zapínaním hotové raz-dva, a pritom ešte stíhali so smiechom trkotať o všetkom, čo sa v ten deň bude diať. Freya si nikdy nepamätala, že by im niektorý gombík ušiel do nesprávnej dierky, lenže teraz boli všetky mŕtve.

Freya sa s nadávkami nemotorne lopotila dobrú štvrt-hodinu, kým sa odvážila skontrolovať výsledok v zrkadle opradenom pavučinami. Ujde to, usúdila, keď zobrala do úvahy všetky okolnosti. Keď však vošla do klenotnice, zistila, že tie najkrajšie kúsky zmizli. V poslednom čase sa veci záhadne strácali. Freya nechápala, ako je to možné. Ale čo už, vlastne je úplne fuk, či si na tie zlepené, mydlom umyté vlasy nasadí diadém alebo či bude mať na špinavom krku zlatý náhrdelník s jantárom. Mama by jej, samozrejme, nedovolila ukazovať sa na verejnosti bez šperkov, ale mama bola mŕtva rovnako ako ostatní.

V tichých, opustených chodbách paláca ležala ako jemný sneh hrubá vrstva prachu. Freya zazvonila na lokaja a s pohľadom upretým z okna čakala, kým príde. Na zladovatených strechách mesta sa matne odrážal sivastý polárny prísvit. Dlážka sa chvela, keďže kdesi v hĺbke strojovne kmitali piesty a ozubené kolesá, ale tu hore bol pohyb sotva badateľný, lebo na najvzdialenejšom severe, v Ľadovej pustatine, sa oko nemá podľa čoho orientovať – všade navôkol sa v nesmelom svite oblohy trblieta nekonečná biela pláň.

Lokaj si ešte počas behu narovnával napudrovanú pa-rochňu.

„Dobré ráno, Chochlačka,“ pozdravila ho.

„Dobré ráno, Vaša Jasnosť.“

Na okamih mala chuť pozvať Chochlačku do svojich komnát a prikázať mu, aby sa postaral o všetok ten prach, rozhádzané šaty a stratené šperky. Mohol by jej ukázať, ako sa púšťa sprcha. Lenže Chochlačka bol muž, a pustiť muža do súkromných priestorov samotnej markgrófkynky by bolo neslýchané porušenie všetkých tradícií. Namiesto toho povedala len to, čo opakovala každé ráno: „Môžeš ma odprevadiť do rannej jedálne, Chochlačka.“

O chvíľu, kým ich výťah viezol na dolné poschodie, sa jej pred očami vynorila predstava jej mesta, ktoré upaľuje po ľadovci ako čierny chrobáček cupitajúci po obrovskom bielom tanieri. Otázka však bola, kam sa vlastne ženú? Chochlačka by to veľmi rád vedel, hovoril o tom výraz na jeho tvári a spoznala to i podľa toho, ako k nej čochvíľa zablúdil spýtavým pohľadom. Aj Riadiacu komisiu by to náramne zaujímalo. Kľučkovať, aby unikli hladným dravcom, bola jedna vec, ale pomaly nastal čas, aby sa Freya rozhodla, čo bude s jej mestom ďalej. Už po tisíce rokov hľadeli obyvatelia Anchoraga s úctou na príslušníkov rodu Rasmussenovcov a očakávali od nich zásadné rozhodnutia. Ženy z tejto pokrvnej línie mali odjakživa zvláštny dar. Nevládli vari mestu ony od prvých dní po Šesťdesiatminútovej vojne? V spánku sa im prihovárali Ľadové božstvá a radili im, kam sa s mestom vybrať, aby našlo dobrých obchodných partnerov a vyhlo sa ľadovým úžinám a koristníckym mestám.

Freya však bola posledná svojho rodu a Ľadoví bohovia s ňou nehovorili. Nehovoril s ňou vlastne takmer nikto, a keď už sa na ňu predsa len obrátili, tak len preto,

aby sa so všetkou slušnosťou vypytovali, kedy už konečne vytýči nejaký smer. *Prečo sa pýtate mňa?* mala sto chuť rozkriknúť sa na nich. *Som len malé dievča! Neprosila som sa o to, byť markgrófkou!* Lenže okrem nej nezostával už nik, koho by sa mohli spýtať.

Dnes ráno im prinajmenšom dokáže odpovedať. Nebola si však istá, ako jej návrh prijmu.

Sadla si na čiernu stoličku s vysokým operadlom a pri dlhom čiernom stole sa osamote naraňajkovala. Vždy, keď zavadila nožom o tanier, keď zamiešala lyžičkou v šálke, zvuk sa v mlkvej sieni rozľahol stonásobnou ozvenou. Z tieňov na stenách na ňu klopili zrak portréty jej božských predkov a aj oni vyzerali trochu netrpezlivo, akoby ju vyzývali k rozhodnutiu.

„Len pokoj;“ prihovorila sa im Freya. „Už som sa rozhodla.“

Keď dojedla, vkročil do siene komorník.

„Dobré ráno, Chochlačka.“

„Dobré ráno, Svetlo Ľadových Plání. Riadiaca komisia čaká, kým sa Vašej Jasnosti uráči.“

Freya prikývla a komorník otvoril dvere jedálne dokorán, aby mohla komisia vstúpiť. Pôvodne mala dvadsaťtri členov, ale teraz z nej zostal len pán Skabius a slečna Plymová.

Vindolína Plymová bola vysoká, pomerne nevýrazná dáma v strednom veku. Svetlé vlasy nosila zvinuté do pevného drdola, ktorý jej balansoval na vrchu hlavy ako vyprázaná šiška. Kedysi pracovala ako sekretárka teraz už zosnulého vrchného navigátora a podľa všetkého sa v jeho mapách a tabuľkách vyznala viac než slušne, no v prítomnosti markgrófky sa jej zmocňovala horúčkovitá nervozita, takže kedykoľvek Freya čo i len potiah-

la nosom, odpovedala slečna Plymová úctivým pukerlíkom.

Jej kolega Søren Skabius bol jej pravý opak. Úrad vrchného technika sa v jeho rodine dedil takmer tak dlho, odkedy bolo mesto mobilné, a spomedzi všetkých, čo prežili, stál v otázke postavenia k Freyi najbližšie. Za normálnych okolností by sa budúce leto vydala za jeho syna Axela. Nebolo nezvyčajné, že markgrófká si vybrala manžela z kruhov riadiacich strojovňu, lebo to prispievalo k harmonickému vzťahu medzi panovníckym rodom a ľuďmi, ktorí obhospodarujú motory mesta. Okolnosti však normálne neboli a Axel bol mŕtvy. Freyu v hĺbke duše tešilo, že z toho prísneho, melancholického starého muža sa nestane jej svokor. V čiernom smútočnom háve dokonale splyval s temnotou rannej jedálne, takže sa zdalo, ako by sa jeho biela tvár podobná posmrtnej maske vznášala vo vzduchu.

„Dobré ráno, Vaša Jasnosť,“ poklonil sa meravo, kým slečna Plymová po jeho boku zapýrene vystrúhala nervózny pukerlík.

„Kde presne sa nachádzame?“ spýtala sa Freya.

„Ideme takmer dvesto míľ severne od Tannhäuserových hôr, Vaša Jasnosť,“ ozvala sa slečna Plymová horlivo. „Máme pred sebou pevný morský ľad a široko-ďaleko nevidno nijaké mesto.“

„Strojovňa očakáva vaše pokyny, Svetlo Ladových Plání,“ prehovoril Skabius. „Želáte si, aby sme sa otočili späť na východ?“

„Nie!“ Freya sa zachvela, keď si spomenula, ako ich v minulosti takmer prehltli iné mestá. Keby sa vrátili na východ alebo skúsili obchodné šťastie južným smerom, archangeľskí Lovci by sa o tom nepochybne dopyčuli,

a keď teraz motory obsluhuje len zlomok potrebných strojárrov, nerobila si Freya nádeje, že by sa im podarilo obávanému dravcovi ujsť.

„Možno by sme to mohli skúsiť na západ, Vaša Jasnosť,“ navrhla slečna Plymová neisto. „Na východnom pobreží Grónska prezimujú niektoré menšie mestá. Možno by boli ochotné obchodovať.“

„Nie,“ zopakovala Freya rozhodným tónom.

„Vaša Jasnosť má teda na mysli nejaký iný cieľ?“ zaujímal sa Skabius. „Prehovorili k vám vari Ľadoví bohovia?“

Freya vážne prikývla. V skutočnosti sa však s touto myšlienkou pohrávala už vyše mesiaca a nemyslela si, že by jej ju vnukol nejaký boh. Jednoducho jej nenapadala iná možnosť, ako svoje mesto naveky ochrániť pred dravcami, morom a vzdušnými špiónmi.

„Nastavte kurz k Mŕtvemu kontinentu,“ prikázala. „Vraciame sa domov.“

HESTER A TOM

Hester Shawová si začínala zvykať na to, aké je byť šťastná. Po všetkých tých rokoch, keď hladovala v blate na dne priekop a v úbohých odpadkáarských osadách v Lovisku, si konečne našla vo svete svoje miesto. Mala vlastnú vzducholoď *Jenny Haniverovú* (keď natiahla krk, videla nad nákladnou loďou s korením zo Zanzibaru hornú krivku jej červeného plášťa) a mala Toma, milého, pekného, múdreho Toma, ktorého ľúbila z celého srdca a ktorý, akokoľvek nepravdepodobné sa to mohlo zdať, mal naozaj rád ju.

Dlho bola presvedčená, že im to nemôže vydržať. Boli každý celkom iný a Hester bola navyše všetko, len nie krásna: dievčisko samá ruka, samá noha, ryšavé vlasy zapletené do dvoch prísnych vrkočov a tvár rozťatú napoly jazvou po seknutí mečom, ktorá ju pripravila o jedno oko a väčšinu nosa a nechala ústa pokrivené do večného zubatého úškl'abku. *To nemôže vydržať*, opakovala si stále dokola, keď na Čiernom ostrove čakali, kým im v dokoch opravia chuderku dochrámanú *Jenny Haniverovú*. *Zostáva so mnou iba zo súcitu*, pripomínala si, kým odlietali na juh do Afriky a odtiaľ do Južnej Ameriky. *Čo na mne môže vidieť?* pýtala sa v duchu po celý čas, keď im zásobovanie veľkých aglomerácií v Antarktíde vynášalo kopy peňazí, a aj potom, keď v jedinom okamihu o všetky prišli, lebo museli na úteku pred vzdušnými

pirátmi vyhodíť nad Sierra del Fuego celý náklad cez palubu. Ešte keď sa s kupeckou karavánou vracali cez belasý Atlantický oceán, šepkala si: *Toto preda sa nemôže vydržať.*

Ale bolo to tak: žili spolu už viac ako dva roky. A v hrejivom svite septembrového slnka na terase pred *Vzácnou Chvilou*, jednou z nespočetných kaviarní na hlavnej triede Prístavu, začínala Hester veriť, že im to možno vydrží naveky. Stlačila pod stolom Tomovi ruku, usmiala sa svojím krivolakým úsmevom a on jej ho oplatil láskyplným pohľadom, rovnakým, aký v jeho očiach zazrela, keď ho v mihotavom svetle Medúzy prvý raz pobozkala – v tú noc, keď zahynulo jeho mesto.

S príchodom tohtoročnej jesene sa Prístav vydal na sever a teraz visel niekoľko tisíc stôp nad Ladovou pustatinou, kde sa podeň zišli maličké odpadkárske mestečká, ktoré sa v období polnočného slnka prehánali po nekonečnom ľade a teraz prichádzali ponúknuť svoje nálezy. Ku kotviacim kójam verejného prístaviska stúpala balón za balónom a z ich košov sa valili svojrázne postavičky kšeftárov so Startechom. Len čo vysokou čižmou vstúpili na odľahčené pláty paluby, začali na plné hrdlo vychvalovať svoj tovar. Mrazivý sever bol pre lovcov starovekých vymožeností techniky bohatým náleziskom, takže šťastní majitelia ponúkali súčiastky zo Stopárov, akumulátory k Teslovým puškám a divokú zmes pracovných dielov z prístrojov, ktoré tu zostali po takmer desiatke zaniknutých civilizácií. Na predaj boli okrem iného aj úlomky historického lietajúceho stroja, ktorý v pevnom ľade bez najmenej ujmy prečkal stáročia od šesťdesiatminútovej vojny.

Ladové pláne sa pod nimi ťahali na juh, východ aj západ a potom mizli kdesi ďaleko v hmlistom opare –

chladná, kamenistá zem, kde osem mesiacov v roku vládli Ladové božstvá a kde v pavučine stôp po pásoch miest už teraz ležali ostrovčky snehu. Na severe sa týčila čierna čadičová hradba Tannhäuserových hôr, čo bola sopečná reťaz vytyčujúca severnú hranicu Loviska. Niekoľko sopiek ešte soptilo a na nebi nad nimi sa ako stĺpy zdvíhali do výšky kúdoly sivého dymu. Cez závoj popola medzi nimi Hester s Tomom sťažka rozoznávali belavú rozlohu Ladovej pustatiny, na ktorej sa čosi pohybovalo, čosi obrovské, špinavé a neúprosné – ako nejaká zvrhľá hora.

Hester vytiahla z vrecka kabáta ďalekohľad, priložila si ho k oku a otáčala zaostrovacím kruhom, dokým rozmazaný predmet nezískal pevné črty. Mala pred sebou mesto: osem poschodí tovární a ubikácií pre otrokov, komíny chrliace sadze, lanová dráha poháňaná odporom vzduchu, parazitné vzducholode filtrujúce pri výfukoch dym, aby získali zvyškové minerály, a celkom dole, zahalené clonou snehu a drveného kameňa ako nejakí duchovia, obrovské otáčajúce sa kolesá.

„Archangel'sk!“

Tom sa načiahol po ďalekohľad v jej ruke. „Máš pravdu. V lete sa vždy drží na severnom úpätí Tannhäuserových hôr a loví pri priesmykoch odpadkárske mestá. Lad okolo pólu je síce oveľa silnejší než kedysi, ale aj tak by takto koncom leta nemusel na niektorých miestach váhu veľkého mesta uniesť.“

Hester sa zasmiala: „Náš pán Vševed.“

„Vari za to môžem?“ ohradil sa Tom. „Bol som predsa učňom histórie, pamätáš? Museli sme sa naučiť naspať zoznam najväčších mobilných miest na svete a Archangel'sk bol na samom začiatku, takže naň len tak nezabudnem.“

„Keby si sa len nepredvádzal,“ hundrala Hester. „Škoda, že to nie je Timbry alebo Xanne-Sandansky, potom by si aj ty so svojím rozumom bol v koncoch.“

Tom sa opäť zahľadil do ďalekohľadu. „Podľa toho, čo som sa dočítal v *Almanachu mobilných miest*, čoskoro vysunie pásy, spustí železné sklznice a vyrazí hľadať ľadové mestá a eskimádske odpadkárske osady, ktoré by zožral.“

V tejto chvíli sa však Archangelsk podľa všetkého uspokojil s obchodovaním. Mesto bolo také obrovské, že neprichádzalo do úvahy, aby sa pretiahlo niektorým z priesmykov v Tannhäuserových horách, ale z kotvísk mu už vyletovala jedna vzducholod' za druhou a v dlhom sprievode mierili zahmleným nebom k Prístavu. Prvá už sa odvážnou kľučkou prešmykla medzi vírom balónov obklopujúcich lietajúce mesto a strmhlav zamierila ku kóji číslo šesť, ktorá ležala priamo pod balkónom, kde sedeli Hester a Tom. Jasne zacítili slabé zachvenie, keď sa upevňovacie svorky prichytili ku kotvísku. Bola to štíhla útočná loď na kratšie lety a na jej čiernom plášti zazreli červeno vyfarbenú kresbu vlka, pod ktorou stálo švabachom napísané meno: *Blesk z jasného neba*.

Z pancierovanej gondoly sa vyhrnuli urastení hrmotní chlapi v huňatých plášťoch a čiapkách a ťažkým krokom sa vybrali po prístavisku k schodom na Hlavnú triedu. Spod halien im občas chladne zasvietili drôtené košeľe a jednému vyrastali z oceľovej helmy dva ohromné lieviky gramofónových trúb. Od helmy viedol kábel k mosadznému mikrofónu, ktorý zvieral v pästi jeho sused. Bok po boku stúpali po schodoch a hlas muža s mikrofónom sa dunivo rozliehal po celom meste.

„Pozdravujem vás, vzduchoplavčíci, menom veľkého Archangelska, kladiva najvzdialenejšieho ľadu a biča severu, v ktorého útrobach našli svoj koniec statické Špicbergy. Zdravím vás a prinášam zlato, ktoré môže dostať každý, kto nám povie, kde nájdeme niektoré polárne mesto! Tridsať zlatých sovereignov za každú informáciu, ktorá nás privedie ku koristi!“

Razil si cestu medzi stolíkmi v Kozom chrbte a neprestával rozhlasovať svoju ponuku bez ohľadu na to, že piloti navôkol skrúcali tváre do kyslých úšklábkov, krútili hlavami a odvracali sa. Korisť už bola taká vzácna, že väčšina ohromných metropol z celého sveta ponúkala informátorom slušné balíky, ale málokto to robil takto nehanebne. Počestní obchodníci sa už pomaly začínali obávať, že ich zo všetkých miest nadobro vykážu: veď ktorý starosta by len tak riskoval, že dovoli pristáť niekomu, kto na druhý deň odletí a vyzradí pozíciu jeho mesta obrovskému, večne hladnému mestožravcovi, ako je Archangelsk? Aj pri najvyššej opatrnosti sa však vždy našli pašeráci, poloviční piráti a kšeftári, ktorým obchody nešli tak, ako by si želali, a tí všetci k dravcovmu zlatu ochotne natiahli ruku.

„Kto z vás v tomto lete obchodoval v mestách, ako je Kvitoo, Breidhavik či Anchorage, a viete, kde hodlajú tráviť zimu, nájde ma U Plášťa a Gondoly!“ vyzýval všetkých, ktorí prišli do Kozieho chrbta až po ňom. Bol mladý a už na prvý pohľad bolo vidno, že mu príroda veľa rozumu nenadelila, ale je bohatý a dobre živенý. „Tridsať zlatých, priatelia, dosť na to, aby ste si celý rok nemuseli robiť starosti, kde vziať na palivo a *luftgas*.“

„To je Piotr Masgard,“ začula Hester od vedľajšieho stolíka, kde sedela vzduchoplavkyňa z kmeňa Dinka so

svojimi priateľmi. „Najmladší syn direktora Archangelsku. Stojí na čele bandy, ktorá sa nazýva Lovci. Nielenže si nechávajú donášať, ale robia vraj aj to, že so svojou vzducholodou pristanú na nejakom mierumilovnom mestečku, ktoré je také rýchle, že by ho Archangelsk nedohnal, dajú starostovi meč na krk a prinútia ho zastať alebo otočiť, takže tým chudákom nezostane iná možnosť, len naviesť svoje mesto Archangelsku priamo do čelustí.“

„Ale to je nespravodlivosť!“ neudrжал sa Tom. Aj on počúval, o čom sa hovorí za susedným stolom, a jeho slová sa nešťastnou náhodou rozľahli priestorom práve vo chvíli, keď sa Masgard na okamih odmlčal. Lovec sa otočil akoby ho uštipla zmija a s úsmevom na mäsitej, príťažlivej tvári sa zahľadel priamo naňho.

„Vravíš nespravodlivosť, vzduchoplavčík? Čože sa ti na tom nezdá? Silnejšie mesto vždy prehltnie slabšie, tak to už na svete chodí.“

Hester zmeravela. Nikdy jej nešlo do hlavy, prečo si Tom myslí, že je na svete nejaká spravodlivosť. Asi to bude tým, v čom vyrastal, vrela si. Keby sa musel niekoľko rokov starať o holé živobytie v nejakej odpadkárskej osade, rýchlo by ho to prešlo, lenže doňho cech historikov odmalička hustil pravidlá a zvyky dobré len na to, aby sa ho náhodou nedotkol skutočný život. Síce už od tých čias zažil všeličo, ale aj tak ho ľudia ako Masgard dokázali vykoľajiť.

„Chcel som tým len povedať, že je to proti všetkým pravidlám urbanistického darvinizmu,“ zdvihol Tom oči k mohutnému mužovi. Ani keď sa postavil, nijako extra si nepomohol, lebo lovec bol prinajmenšom o hlavu vyšší než on. „Rýchle mestá prehltajú pomalé a silné mestá

slabé, tak je to v poriadku, lebo v prírode to chodí rovnako. Ale ponúkať nálezné a nútiť koristiť meniť smer narúša rovnováhu,“ vysvetľoval, akoby Masgard bol len oponentom v debatnom krúžku učňov histórie.

Masgard rozťahal pery do úsmevu od ucha k uchu, odhodil cíp kožušinového pláštá nabok a vytasil meč. Všade navôkol sa ozvali prekvapené, zdesené výkriky a o zem zarachotili prevrátené stoličky, ako sa všetci chvatne pratali preč. Hester schmatla Toma, a ako ho ťahala dozadu, nespúšťala pritom oko z lesknúcej sa čepele. „Prestaň, Tom, neblázni!“

Masgard na ňu na okamih vypleštil oči a potom s huroňským smiechom vrátil meč do pošvy. „No to sa pozrieme! Že ale má ten náš vzduchoplavčík prekrásnu ochranu!“

Jeho posádka sa rozchechtala spolu s ním. Hester naskákali na tvári nepravidelné škvrny rumenca a rýchlo si cez ňu pretiahla svoju starú červenú šatku.

„Keď budeš mať chvíľku, zastav sa za mnou, dievča!“ zaujúkal Masgard. „Pre krásnu dámu si vždy nájdem čas. A nezabudni, keby si mi chcela zveriť kurz nejakého mesta, dám ti tridsať zlatých. Môžeš si za ne kúpiť nový nos!“

„Budem si to pamätať,“ sľúbila Hester, kým rýchlo tislá Toma na odchod. Hnev sa jej trepotal v hrudi ako uväznená vrana. Najradšej by sa obrátila a vrhla na toho bezočivca. Aj tak by sa stavila, že Masgard s tým mečom, na ktorý je taký pyšný, ani nevie narábať. V poslednom čase si však dávala záležať, aby temná, pomstychtivá strana jej povahy zostávala čo najviac skrytá, a tak sa uspokojila s tým, že vytiahla nôž a nenápadne prerezala kábel Masgardovho mikrofónu. Až bude chcieť opäť

vyhlasovať svoju ponuku, stane sa pre zmenu terčom posmechu on sám.

„Prepáč,“ hlesol Tom skrúšene, keď bežali po schodoch ku kotvisku. Oproti nim mierili nahor davy obchodníkov a zvedavcov z Archangelska. „Nechcel som... len som si vrel...“

„Nič sa nestalo,“ upokojila ho Hester. Najradšej by mu povedala, že keby z času na čas nerobil takéto bláznivé, odvážne hlúposti, ani by to nebol on a možno by ho nemala tak rada. Nenapadali jej však tie správne slová, a tak ho len postrčila do kútika pod pilierom medzi poschodiami, chytila ho chudými rukami okolo krku, stiahla si z tváre šatku a pobožkala ho. „Poď, poletíme preč.“

„Ale veď ešte nemáme nijaký náklad. Chceli sme sa tu najskôr poobzerať po nejakom dobrom obchodníkovi s kožušinou alebo...“

„Tu nikoho takého nenájdeme. Sem ľudia vozia najmä Startech a s tým predsa nechceme mať vôbec dočinenia, nemám pravdu?“ Nevyzeral práve najpresvedčenejší, a tak ho radšej, kým by sa stihol hocičím ohradiť, ešte raz pobožkala. „Už ma to v Prístave nebaví. Radšej by som už bola späť na Vtáčích cestách.“

„No dobre,“ pritakal Tom. Usmial sa a prešiel jej prstami po perách, po tvári a po hrbolčeku v mieste, kde jej jedno obočie pretínala jazva. „Ako chceš. Severnej oblohy sme už videli až-až. Poletíme.“

Lenže také jednoduché to nebolo. Keď dorazili k sedemnástej kóji, sedel vedľa *Jenny Haniverovej* na veľkom koženom batohu akýsi človek. Hester, ktorú Masgardovo posmievanie predsa len vyviedlo z miery, si rýchlo zahalila tvár. Tom pustil jej dlaň a ponáhlal sa k neznámemu.

„Dobrý deň!“ volal muž a vstával z batoha. „Pán Natsworthy? Slečna Shawová? To vám s najväčšou pravdepodobnosťou patrí táto úžasná vzducholod', je to tak? No to ma podrž, v prístavnej kancelárii mi vraveli, že ste mladí, ale nečakal som, že až takí mladí. Veď ste pomaly ešte deti!“

„Mám už takmer osemnásť,“ ohradil sa Tom.

„Ale to nič, na tom nezáleží,“ usmieval sa na nich chlapík od ucha k uchu. „Vek je nepodstatný, keď sa človek ničoho nezľakne, a to o vás dvoch nepochybné platí. ‚Ktože je ten sympatický mládenec?‘ pýtam sa svojho dobrého priateľa prístavného kapitána a on na to: ‚To je Tom Natsworthy, pilot *Jenny Haniverovej*. ‚Pennyroyal,‘ hovorím si, ‚presne takého mládencu práve hľadáš!‘ A tak ma tu máte!“

A tak ho tu mali. Ich nový známy bol nevelký plešatý mužiček s miernou nadváhou a starostlivo zastrihnutou bielou briadkou. Podľa oblečenia by ho človek tipoval na typického odpadkára zo severu – mal na sebe dlhý kožuch, kožušinovú čiapku, halenu s kopou vreciek, teplé nohavice a kapce vystlané kožušinou –, ale všetko to vyzeralo nezvyčajne draho, akoby si nechal od prvotriedneho krajčírca ušiť kostým do nejakej divadelnej hry z prostredia Ďalekého severu.

„Takže čo vy na to?“ spýtal sa.

„Čo my na čo?“ odsekla Hester, ktorej sa tento okázalý cudzinec od prvého pohľadu nepáčil.

„Prepáčte, pane,“ pridala sa Tom podstatne zdvorilejším tónom. „Nechápeme tak celkom, čo si vlastne želáte...“

„Ale no nie, pardon, hlboko sa ospravedlňujem,“ súkal zo seba neznámy opretek. „Dovoľte, aby som vám

všetko objasnil! Pennyroyal meno moje, Nimrod Beau-
regard Pennyroyal. Trochu som teraz skúmal oblasť tých-
to desivých ohnivých hôr a chystám sa letieť domov.
Rád by som si zaplatil cestu vo vašej skvostnej vzducho-
lodi.“

PASAŽIER

Meno Pennyroyal bolo Tomovi vzdialene povedomé, aj keď si nevedel vybaviť, o koho ide. Určite o ňom počul ešte ako učeň histórie na niektorej z prednášok, ale čo presne Pennyroyal vykonal alebo povedal, aby si vydobyl miesto v osnovách, už si nespomínal. Väčšinu vyučovania vtedy trávil snívaním o fantastických dobrodružstvách, takže učiteľom nevenoval veľa pozornosti.

„My cestujúcich nevozíme,“ odmietla Hester mužíčka rázne. „Chystáme sa na juh a letíme iba vo dvojici.“

„Juh je však priam ideálny!“ rozžiariť sa Pennyroyal. „Pochádzam z plťového letoviska Brighton a to sa túto jeseň plaví po Stredozemnom mori. Rád by som bol doma čo najskôr, slečna Shawová. Moji vydavatelia, páni Weeckal a Smradt, chcú vydať moju novú knihu do Mesačných sviatkov a zaprisahávajú ma, aby som sa pustil do písania. Musím sa čo najskôr zatvoriť do pracovne a v pokoji si utriediť poznámky.“

Počas reči sa nervózne obzeral cez plece, skákal pohľadom po tvárach ľudí v kotvisku a mierne sa potil. Hester sa nevedela zbaviť dojmu, že za jeho túžbou byť čo najskôr doma sa ukrýva ešte nejaký ďalší, podozrivý motív. Toma však jeho slová zaujali. „Vy ste spisovateľ, pán Pennyroyal?“

„Profesor Pennyroyal, ak smiem prosiť,“ opravil ho mužíček so stále rovnako žiarivým úsmevom. „Som objaviteľ,

dobrodruh a priekopník alternatívnej histórie. Možno ste natrafili na niektorú z mojich prác, napríklad *Stratené piesočné mestá* alebo *Prekrásna Amerika – pravdivá správa o Mŕtvom kontinente...*“

V tej chvíli si Tom spomenul, kde profesorovo meno počul. Chudley Pomeroy sa o Nimrodovi B. Pennyroyalovi raz zmienil v súvislosti s najnovšími trendmi v ponímaní histórie. Pennyroyal ani v najmenšom nerešpektuje skutočnú vedeckú prácu, vyhlásil vtedy starý historik. Jeho odvážne expedície sú len prešibaný reklamný ťah a jeho knihy predstavujú súbor divokých teórií a za vlny pritiahnutých dobrodružných a romantických historiek. Tomovi sa divoké teórie a za vlny pritiahnuté historiky celkom páčili a pokúšal sa potom nájsť Pennyroyalove zväzky v knižnici Múzea, ale staromilský cech historikov im nedoprial miesto medzi skutočne vedeckými dielami, a tak sa Tom nikdy nedozvedel, kam všade sa dobrodruh na svojich cestách pozrel.

Obrátil sa na Hester. „Jeden cestujúci sa nám dovnútra vojde, Het. A nejaké peniaze by nám prišli vhod.“

Hester sa zachmúrila.

„Iste, o peniaze si nerobte starosti,“ vytiahol Pennyroyal napchatý mešec a potriasol ním, až mince vnútri zacinkali. „Povedzme päť zlatých sovereignov teraz a päť, keď pristaneme v Brightone? S Piotrom Masgardom by ste si určite zarobili viac, keby ste mu vydali napospas nejaké nešťastné mesto, ale až taký zlý obchod to zasa nie je a navyše preukážete veľkú službu literatúre.“

Hester zabodla pohľad do kotúča lana v kóji. Bolo jej jasné, že prehrala. Tento prehnane srdečný cudzinec vedel, čo na Toma platí, a navyše sama musela uznať, že sa

im desať zlatých bude hodiť. Ešte posledný raz sa pokúsila odvrátiť neodvratné. Štuchla nohou do Pennyroyalovho batoha. „Čo v tom máte? Startech rozhodne nevozíme. Videli sme, čo všetko dokáže.“

„Nebesá, to mi hovoríte z duše!“ zvolal Pennyroyal. „Som síce alternatívny historik, ale nie som blázon. Sám som videl, ako sa to končí s tými, ktorí celý život vyhrávajú staré stroje. Buď ich otrávi nejaké záhadné žiarenie, alebo vyletia do vzduchu, keď niektorá tá rároha vybuchne. Kdeže, ja so sebou nosím len spodky a niekoľko tisíc strán poznámok a nákresov k mojej novej knihe. *Ohnivé hory – prírodný úkaz alebo chyba dávnych vedcov?*, tak sa bude volať.“

Hester kopla do batoha ešte raz. Pomaly sa prevalil na bok, ale neozval sa z neho kovový štrngot, ktorý by profesora usvedčil z klamstva. Zišla pohľadom na svoje nohy a potom ešte nižšie. Cez dierované pláty podlahy bolo vidieť až dolu, kde sa akési mesto pomaly vlieklo smerom na západ a ťahalo za sebou po zemi dlhokánsky temný tieň. No tak dobre, pomyslela si. Stredozemné more bude teplé a modré, pravý opak tejto bezútešnej pustatiny, a do týždňa by tam mali byť. Týždeň sa hádam vydrží o Toma deliť. Veď ho bude mať pre seba celý život.

„Tak dobre,“ povedala nahlas. Vytrhla bádateľovi mešec a odrátala päť zlatých, skôr ako si svoju ponuku stihol rozmyslieť. Tom po jej boku zatiaľ hovoril: „Ustelieme vám v prednej kabíne, pán profesor, a keď budete chcieť, môžete si z ošetrovne urobiť dočasnú pracovňu. Cez noc ešte zostaneme tu a na svitaní vyrazíme.“

„Ak na to nemáte nejaký závažný dôvod, Tom, radšej by som vyrazil ihneď.“ Pennyroyal opäť preletel po celom

kotvisku splašeným pohľadom. „Nerád by som nechával svoju múzu čakať.“

Hester pokrčila plecami a opäť zalovila v mešci. „Poletíme, len čo dostaneme od prístavného kapitána povolenie,“ povedala. „Ale bude vás to stáť o dva sovereigny viac.“

Slnko podobné žeravému uhlíku sa skláňalo do hmlistého oparu nad západným pásom Tannhäuserových hôr. Z trsu obchodných mestečiek pod nimi sa ešte stále zdvíhali balóny a cez pás čadičových vrcholcov neprestávali prilietañ vzducholode všetkých tvarov a veľkostí smerujúce z Archangel'ska na juh. Jedna z nich patrila prívetivému postaršiemu starožitníkovi menom Widge-ry Bukanier. Okrem obchodovania so Startechom si privyrábaj prenájomom miestností nad svojím obchodíkom v Archangel'sku a poskytovaním informácií každému, kto za ne bol ochotný zaplatiť.

Nechal manželky, aby sa o ukotvenie vzducholode postarali samy, a rovno sa rozbehol do prístavnej kancelárie. „Nevideli ste tohto chlapa?“ vyštekol na mužov za stolom.

Prístavný kapitán sa pozrel na fotografiu, ktorú pred neho pán Bukanier položil. „Ale to je predsa profesor Pennyroyal, ten ctihodný historik,“ odpovedal nevzrušene.

„Ctihodný, moju riť!“ rozkríkol sa starožitník nahnevane. „Býval u mňa v podnájme šesť nediel' a len čo bol na dohľad Prístav, zobral nohy na plecía a nezaplatil mi ani cent! Kde je? Kde toho lotra nájdem?“

„To idete s krížikom po funuse, človeče,“ zašklábil sa kapitán, ktorého bohvieprečo tešilo oznamovať zlé správy.

„Priletel v jednom z prvých balónov z Archangelska a vypytoval sa na vzducholode, čo majú namierené na juh. Poslal som ho za tou mladučkou dvojicou, čo lieta s *Jenny Haniverovou*. Vyrazili pred necelými desiatimi minútami niekam k Stredozemnému moru.“

Bukanier zastonal a unavene si prešiel dlaňou po veľkej bledej tvári. Tých dvadsať sovereignov, čo mu Pennyroyal sľúbil, mu bude sakramentsky chýbať. Prečo, prečo len toho darebáka nedonútil, aby mu zaplatil vopred? Natolko mu zalichotilo, že mu profesor daroval výtláčok *Prekrásnej Ameriky* s vlastnoručne písaným venovaním („Môjmu drahému priateľovi Widgerymu“) a sľúbil mu, že sa o ňom zmieni vo svojom ďalšom diele, až mu neprišlo vôbec podozrivé ani to, keď Pennyroyal začal k účtu pripisovať dlhy u obchodníkov s vínom. Dokonca sa ani neohradil, keď začal otvorene flirtovať s jeho mladšími manželkami! Dočerta s tou zberbou spisovateľskou!

Vtom k nemu však cez hmlu sebalútosti a začínajúcej migrény, ktorá mu kalila myšlienky, doľahla zaujímavá informácia, ktorú kapitán mimochodom vypustil z úst. Bolo to určité meno, povedomé meno. A nanajvýš cenné meno!

„Hovorili ste *Jenny Haniverová*?“

„Presne tak.“

„Ale to nie je možné! Tá predsa zanikla, keď bohovia zničili Londýn!“

Prístavný kapitán pokrútil hlavou. „Ale vôbec nie, drahý pán, ani náhodou. Posledné dva roky sa potuluje po cudzích oblohách. Počul som, že obchoduje s nuevo-mayskými zikkuratovými mestami.“

Pán Bukanier mu poďakoval a rozbehol sa ku kotvisku. Vzhľadom na svoje dôstojné rozmery nebehával

často, ale toto mu za trochu pohybu stálo. Odstrčil krdel detí, ktoré sa striedali pri ďalekohľade pripevnenom k zábradiu, a porozhliadol sa po oblohe. Zopár stupňov na západ od priameho juhu sa v lúčoch zapadajúceho slnka zaleskli zadné okná akejsi vzducholode, maličkaj čerenej lode s drevenou, ledabolo opláštenou gondolou a párovými motormi Jeunet-Carot.

Chvatne zamieril späť k svojej lodi *Časové znamenie*, kde naňho čakali ťažko skúšané manželky. „Rýchlo!“ zavrelil, keď sa vrátil do gondoly. „Zapnite vysielaciu!“

„Takže Pennyroyal mu opäť preklzol pomedzi prsty,“ poznamenala jedna zo žien.

„To sa pozrime,“ zaškľabila sa druhá.

„V Archangelšku to bolo presne také isté,“ pridala sa k nim tretia.

„Ticho, manželky!“ zhúkol pán Bukanier. „Toto je dôležité!“

Štvrtá žena sa zatvárila kyslo. „Ten lotor Pennyroyal ani za tolko starostí nestojí.“

„Chudáčik profesor,“ povzdychla si piata plačlivo.

„Na Pennyroyala zabudni!“ okríkol ju manžel. Strhol z hlavy klobúk, nasadil si slúchadlá vysielacky a preladil na tajnú vlnovú dĺžku. Netrpezlivo mávol rukou na piatu ženu, aby prestala fňukať a spustila vysielanie. „Viem o niekom, kto mi za túto informáciu slušne zaplatí! Ten podvodník Pennyroyal práve odletel vo vzducholodi, ktorá predtým patrila Anne Fangovej!“

Až teraz si Tom uvedomil, ako mu chýba spoločnosť kolegov historikov. Hester si síce vždy rada vypočula najrôznejšie príhody a myšlienky, ktoré mu utkveli v hlave z učňovských čias, ale sama toho veľa na rozprávanie ne-

mala. Odmalička sa musela starať o holé živobytie a vedela síce vyskočiť na palubu uháňajúceho mesta, chytiť a vypitvať mačku a kopnúť vreckára, ktorý by ju chcel o niečo pripraviť, presne tam, kde to najviac bolí, ale v živote jej nenapadlo zaujímať sa o dejiny sveta, v ktorom žije.

Teraz mal spoločnosť bodrého profesora Pennyroyala, ktorého bolo na palube všade plno, na všetko vytiahol svoju teóriu a chrlil zo seba jednu anekdotu za druhou. Keď ho Tom počúval, občas sa mu takmer zacnelo za rokmi, ktoré trávil v londýnskom Múzeu obklopený knihami, údajmi, exponátmi a vedeckými diskusiami.

„Pozrite sa napríklad na tieto hory,“ ukazoval práve Pennyroyal z okna na pravoboku. Po ceste na juh míňali dlhý výbežok Tannhäuserových hôr a na cestovateľovej tvári sa mihali odlesky žeravej lávy z krátera aktívnej sopky. „Hodlám im venovať svoju najnovšiu knihu. Kde sa tu vzali? Ako vieme z máp, ktoré sa zachovali, v staroveku tu ešte neboli. Ako je možné, že z ničoho nič takto vyrástli? Čo k tomu viedlo? A pre Šan Guo platí to isté. Žan-Šan je najvyššia hora na zemeguli, ale v starovekých záznamoch o nej nenájdete ani jedinú zmienku. Naozaj má všetky tie hory na svedomí prirodzená sopečná činnosť, ako nám odmalička tvrdili? Nemôžu byť dôsledkom nejakej nedozernej chyby, keď sa našim predkom vymkli technické vynálezy z rúk? Napríklad nejaký experimentálny zdroj energie alebo ničivá zbraň? Umelé sopky! Len si predstav, Tom, čo by to bolo za objav!“

„Nás Startech nezaujíma,“ poznamenala Hester automaticky. Snažila sa práve určiť podľa máp najlepšie kurzy a Pennyroyal jej začínal neznesiteľne liezť na nervy.

„Isteže nie, moja milá!“ zvolal Pennyroyal s pohľadom upretým na okienko vedľa nej (ešte stále sa jej nevedel pozrieť do znetvorenej tváre priamo). „Isteže nie! Nanajvýš rozumný a ušľachtilý predsudok. Ale na druhej strane...“

„To nie je nijaký predsudok,“ vyštekla Hester a namierila naňho špičky odpichovadla s takým výrazom, až sa vyľakal, že mu ublíži. „Moja mamička bola archeologička. A aj bádatelka, výskumníčka a historička, rovnako ako vy. Cestovala až do mŕtvej Ameriky a niečo tam vykopala a priviezla to domov, akýsi prístroj menom Medúza. Vládca Londýna sa o tom dopyčul a poslal k nám Valentina, svojho človeka. Ten mamičku zabil, Medúzu jej ukradol a pri tej príležitosti mi takto poznačil tvár. Potom Medúzu odviezol do Londýna, miestni inžinieri ju sprevádzkovali a prásk! Obrátila sa proti nim a bolo po Londýne.“

„Áno, to je pravda,“ odpovedal Pennyroyal krotko. „Všetci vieme, ako sa to vtedy s Medúzou skončilo. Dokonca si presne spomínam, čo som v tom čase robil. Prebýval som práve na palube mesta Cittàmotore v spoločnosti istej očarujúcej mladej dámy menom Margot Mascarpone. Videli sme, ako sa na východe celá obloha sčista-jasna rozsvietila ako za bieleho dňa, a to sme boli takmer na druhom konci zemegule...“

„Tak vidíte, a my sme boli priamo pri tom. Preleteli sme cez tlakovú vlnu a na druhý deň vlastným očiam neverili, čo z Londýna zostalo. Celé mesto zhorelo na uhoľ, Tomovo rodné mesto, a to len kvôli niečomu, čo mamička vykopala a priviezla. Preto teraz Startech nechceme ani vidieť.“

„Ehm... isteže,“ podotkol Pennyroyal, teraz už dočista vyvedený z miery.

„Idem si ľahnúť,“ povedala Hester. „Bolí ma hlava.“ Bola to pravda. Stačilo len zopár hodín Pennyroyalovho trkotania, aby sa jej za slepím okom usadila bodavá bolesť. Prešla k sedadlu pilota a chcela Toma pobozkať na dobrú noc, ale keďže z nich Pennyroyal nespúšťal zrak, len sa letmo dotkla jeho ucha. „Keď si budeš chcieť oddýchnuť, zavolaj ma,“ povedala len a zamierila ku kabíne na korme.

„Fíha!“ vydýchol si Pennyroyal, keď sa stratila z do-sluchu.

„Niekedy je trošku nedotklivá,“ pripustil Tom v rozpakoch z jej výstupu, „ale inak je veľmi milá, len mierne plachá. Stačí ju dobre spoznať...“

„Ale iste, samozrejme,“ ponáhlal sa Pennyroyal. „Človek na prvý pohľad vidí, že ak si odmyslíme ten trochu nezvyčajný zovňajšok, je celkom... ehm...“ Keďže však nemohol prísť ani na jeden klad, ktorý by Hester prisúdil, nechal radšej vetu nedokončenú. Vstal a zahľadel sa z okna na mesačným svitom zaliate hory a drobulinké svetielka miest, ktoré sa posúvali po pláni pod nimi.

„S tým Londýnom však nemá úplnú pravdu,“ povedal po chvíli. „Myslím to, že zhorel na uhol. Hovoril som s ľuďmi, ktorí tam boli. Zostala po ňom kopa trosiek. Vo Vonkajšom kraji na západ od Batmunk Gompy dodnes ležia celé kusy Brucha. Len si predstav, poznám dokonca istú archeologičku, okúzľujúcu mladú dámu menom Harpya Morchardová, ktorá tvrdí, že osobne navštívila vnútro jednej takej obrovskej sekcie. Rozprávala mi nesku-točné veci: všade vraj ležia obhorené kostry a ohromné kusy budov a strojov. A zvyškové žiarenie z Medúzy vraj dodnes rozsvetcuje medzi troskami farebné bludielka ako svetličky... chcem povedať farebné svetielka ako bludičky.“

Teraz sa cítil nesvoj pre zmenu Tom. Skazu rodného mesta v sebe ešte stále nosil ako nezahojenú ranu a aj po dva a pol roku mu do snov prenikala vtedajšia smrtonosná žiara. Nechcel už o vraku Londýna počuť ani slovo, a tak radšej namieril rozhovor na profesorovu obľúbenú tému, čiže profesora samotného.

„Určite ste navštívili veľa zaujímavých miest, však?“

„Zaujímavých? To si ani nevieš predstaviť Tom, čo som ja všetko videl! Až pristaneme v Brightone, skočím do najbližšieho kníhkupectva a kúpim ti svoj výber z tvorby. Dosť ma prekvapuje, že sa s mojimi knihami taký bystrý mládenec ako ty ešte nestretol.“

Tom pokrčil plecami. „V knižnici Londýnskeho múzea ich bohužiaľ nemali...“

„To ma neprekvapuje! Ten ich takzvaný cech historikov, pche! Skostnatení plesnivci! Len si predstav, raz som dokonca požiadal o prijatie, ale vrchný historik Thaddeus Valentine ma bez pardonu odmietol! Len preto, že sa mu nepáčilo, čo som objavil pri ceste do Ameriky!“

Toto Toma zaujalo. Nepáčilo sa mu, keď niekto rozprával o jeho bývalých učiteľoch ako o skostnatených plesnivcoch, ale s Valentinom to bolo čosi iné. Valentine sa ho pokúsil zabiť a zavraždil Hesteriných rodičov. Ak sa teda niekto Valentinovi nepáčil, musel to podľa Toma byť slušný človek.

„A čo ste v tej Amerike našli, pán profesor?“

„To je dlhý príbeh, Tom. Chceš si ho vypočuť?“

Tom prikývol. Tak či tak nemôže odísť od riadenia, dokým z juhu takto fúka, a zaujímavé rozprávanie ho aspoň udrží v bdlosti. A navyše v ňom Pennyroyalove reči prebudili dávnu spomienku na časy, keď život plynul v pokoji a on sa po večeroch mohol v spoločnej

spálni schúliť pod prikrývkou a vo svetle baterky si čítať príbehy slávnych objaviteľov a historikov, ako boli Monkton Wylde, Čung-Mai Spoffortová, Valentine alebo Fishar s Comptonom Clarkom.

„Veľmi rád, pán profesor,“ prikývol.

DOMOV UŠĽACHTILÝCH DIVOCHOV

„Severná Amerika,“ spustil Pennyroyal, „je Mŕtvy kontinent, to vie každý. Objavil ho v roku 1924 Krištof Kolumbo, slávny cestovateľ a detektív, a neskôr tu vznikla ríša, ktorá svojho času ovládala celý svet, ale bola nadobro zničená v Šesťdesiatminútovej vojne. Dnes sa tam dajú nájsť len strašidelné červené púšte, otrávené močiare, krátery po atómových bombách, hrdza a púste skaly. Sú to kraje, kam sa odvážia len tí najsmelejší bádatelia, medzi nimi archeológovia ako Valentine alebo tá nebohá matka tvojej mladej priateľky, ktorí chcú zo starovekých bunkrov zachrániť zvyšky Startechu.

Ale aj tak sa toho veľa povára. Povesti. Príbehy, ktoré rozprávajú v ošumelých vzdušných oázach opití vzdušní vli. Historky o vzducholodiach, ktoré v prudkom vetre stratili smer a odrazu sa ocitli nad celkom inou Amerikou – nad lánmi zelených lesov a pastvín a obrovskými belasými jazerami. Povára sa, že niekedy pred päťdesiatimi rokmi istý letec menom Snøri Ulvaeusson dokonca v podobne zelenom kraji pristál. Dal mu údajne meno Vinland, zakreslil ho do mapy a priviezol ju starostovi Reykjavíku. Keď však po nej súčasní vedci pátrali, nenašli v reykjavíckej knižnici pochopiteľne vôbec nič. A pokiaľ ide o tie ostatné historky, končí sa to vždy rovnako: vzduchoplavec sa celé roky snaží nájsť to zázračné miesto znova, ale nikdy sa mu to nepodarí. Alebo možno

aj podarí, ale keď potom zletí nižšie, zistí, že to, čo zhora považoval za lákavú zeleň, sú v skutočnosti toxické riasy pokrývajúce hladinu jazera vnútri krátera.

Skutoční historici, ako sme my dvaja, Tom, však vedia, že každá legenda v sebe ukrýva zrnko pravdy. Zozbieral som všetky dostupné svedectvá a na ich základe som usúdil, že by nebolo úplne od veci zistiť, ako sa veci majú. Je Amerika skutočne mŕtva, ako nás o tom oddávna presviedčali múdri muži ako Valentine? Alebo skutočne existuje ďaleko na severe kraj, kam lovci Startechu nezablúdili, lebo je príliš vzdialený od mŕtvych miest a kde vody z topiacich sa okrajov Ľadovej pustatiny odplavili všetok jed, takže sa tu Mŕtvy kontinent opäť prebudil k životu?

A tak som sa ja, profesor Pennyroyal osobne, rozhodol odhaliť pravdu. Vyrázil som na jar roku '89 a nemal som ani najmenšiu predstavu, čo vlastne čakám. Letel som spolu so štyrmi spoločníkmi svojou vzducholodou menom *Allan Quatermain*. Prekonali sme Severný atlantický oceán a zakrátko sme pristáli na brehoch Ameriky neďaleko miesta, kde sa podľa starovekých máp kedysi nachádzalo mesto New York. Kraj to bol skutočne mŕtvy, tak ako sme počúvali od svojich predchodcov: všade len rady obrovských kráterov, ktorých úbočia sa v desivej žiare boja, čo sa odohrával pred tisíc rokmi, spiekli do hmoty známej ako liate sklo.

Opäť sme vzlietli k výšinám a pokračovali na západ, zo samého srdca Mŕtveho kontinentu, keď vtom nás zastihla osudná katastrofa. Búrka besnejúca takmer nadprirodzenou silou šmarila mojím chudákom *Allanom* o zem práve uprostred nedozernej divočiny presýtenej jedom. Traja z mojich spoločníkov zahynuli pri strašnom náraze

a ďalší skonol o niekoľko dní na otravu, keď sa napil z jazierka, ktoré na prvý pohľad vyzeralo priezračne čisté, ale bolo s najväčšou pravdepodobnosťou zamorené akousi starovekou chemikáliou, lebo ten chudák celý zmodrel a smrdel ako staré ponožky.

Sám som sa potom vliekol ďalej na sever. Prešiel som Kráterovú nížinu, kde kedysi stávali legendárne mestá Chicago a Milwaukee. Už som stratil akúkoľvek nádej, že by som niekedy mohol dosiahnuť zelené pláne. Upínal som sa len na to, že sa mi hádam podarí doraziť na okraj Ľadovej pustatiny, kde ma možno zachráni skupinka kočovných Eskimádov.

Postupom času však vyhasla aj táto nádej. Vyčerpaný dlhým putovaním a nedostatkom vody som zostal ležať vo vyschnutom údolí medzi rozoklanými čiernymi horami. ‚Takto teda končí Nimrod Pennyroyal?‘ zvolal som v zúfalstve, a ohromné kamenné špice akoby odpovedali: ‚Presne tak! Stratil som všetku nádej, chápeš? Ponúkol som dušu bohyni smrti a zatvoril som oči. Bol som presvedčený, že až ich opäť otvorím, budem už jedným z prízrakov v Ríši tieňov. Potom už si spomínam len na to, že som ležal na dne kanoe zababušený v kožušinách a akýsi okúzľujúci mladí ľudia ma viezli ďalej na sever.

Neboli to však kolegovia, ktorí sem zablúdili pri objaviteľských výpravách z Loviska, ako som sa spočiatku domnieval. Boli to domorodci! Skutočne, v najsevernejšom cípe Mŕtveho kontinentu naozaj žije akýsi domorodý kmeň! Dovtedy som nepochyboval o tradičnom výklade, ktorý cech historikov nechvejne vtákal do hlavy aj tebe a podľa ktorého sa tých zopár zúfalcov, ktorí pád Ameriky prežili, uchýlilo na ľadové pláne severu a zmiešali sa s Inuitmi, čím vznikla dnešná rasa Eskimádov.

Vtedy som však pochopil, že niektorí zostali, primitívni, divoškí potomkovia národa, ktorého chamtivosť a sebecko kedysi privodili skazu celému svetu – a napriek tomu mali v sebe dostatok ľudskosti na to, aby zachránili zúboženú trosku, akou bol v tej chvíli Pennyroyal.

Zakrátko som sa so svojimi záchrancami naučil posunkami a gestami dorozumieť. Bol to mladý pár, chlapec a dievča, a volali sa Prací Cyklus a Doporučená Zásielka. Podľa všetkého boli práve na vlastnej výprave, keď ma našli, a hľadali v rozvalinách mesta Duluth liate sklo. (Mimochodom som zistil, že si príslušníci tohto divoškého kmeňa cenia náhrdelníky z liateho skla rovnako, ak nie dokonca viac, ako hociktorá elegantná dáma z Paríža alebo Trakciogradu. Obaja moji mladí priatelia boli vyzdobení aj náramkami a náušnicami z rovnakého materiálu.) Dokonale ovládali umenie, ako v hrozivých amerických púšťach prežiť. Vedeli pod kameňmi nájsť jedlé larvy a podľa rozšíreného typu riasy rozoznali pitnú vodu. Napriek tomu však nepochádzali z tejto pustatiny. Nie, ich domov ležal kdesi ďalej na severe, a teraz sa tam podľa všetkého aj so mnou vracali!

Iste si vieš predstaviť, čo to pre mňa znamenalo, Tom! Plavili sme sa proti prúdu rieky, ale zároveň to bola cesta proti prúdu času, až k samotným počiatkom života na Zemi. Sprvu som vôkol seba videl len holé skaly, z ktorých sem-tam vyčnievali vekmi ohlodané kamene alebo poskrúcané nosníky niektorej z ohromných stavieb, na ktoré boli naši predkovia takí hrdí. Potom som však zbadal chumáčik zeleného machu a po ňom ďalší. A keď sme smerovali na sever ešte niekoľko ďalších dní, objavila sa tráva a papraď a oba brehy boli porastené hustými trsmi sitiny. Rieka tu bola neporovnateľne čistejšia

a Prací Cyklus chytal ryby, ktoré potom Doporučená Zásielka večer piekla na brehu na ohni. A tie stromy, Tom! Buky a duby a borovice, kam až oko dovidelo, a potom sa rieka roztvorila do ohromného jazera, na ktorého brehu stáli jednoduché príbytky domorodcov. Pre historika to bol hotový raj! Po dlhých tisícročiach Amerika opäť ožila!

Strávil som u tých pohostinných ľudkov celé tri roky, ale podrobnosťami ťa nebudem unavovať. Koho by napokon zaujímalo, ako som zachránil náčelníkovi dcéru Doručovaciu Adresu priamo z pazúrov hladného medveďa, ako sa do mňa zaľúbila a ako som nemal na výber a musel som ujsť pred jej zúrivým snúbencom. Nebudem ťa nudiť rozpráváním, ako som po strastiplnej ceste ďalej na sever cez ľadové pláne dorazil po mnohých dobrodružstvách späť do Loviska. Až pristaneme v Brightone, môžeš sa o tom všetkom dočítať v mojom medzimestskom bestselleri *Prekrásna Amerika*.“

Tom dlho mlčky sedel a hlavou sa mu prehánali úžasné predstavy krajov, ktoré mu Pennyroyal práve vykreslil. Ani sa mu nechcelo veriť, že o profesorovom objave nikdy predtým nepočul. Toto predsa bola prevratná novina! Neslýchaná! Ako mohol byť cech historikov taký zadubený, že tohto skvelého muža neprijal do svojich radov?

„A to ste sa tam nikdy nevrátili, pán profesor?“ spýtal sa po chvíli. „Druhá expedícia s lepším vybavením by predsa...“

„Bohužiaľ, Tom,“ povzdychol si Pennyroyal. „Nepodarilo sa mi nájsť nikoho, kto by bol ochotný financovať ďalšiu výpravu. Nezabúdaj, že môj fotoaparát a výbava

na zber vzoriek sa zničili pri stroskotaní *Allana Quatermaina*. Na odchode som si síce vzal zopár drobností domorodej výroby, ale počas tej dlhej cesty som o všetky prišiel. Nemal som dôkazy, tak ako som mohol dúfať, že niekoho presvedčím, aby mi poskytol peniaze? Ako sa ukázalo, slovo alternatívneho historika nemá dostatočnú váhu. Len si to predstav, Tom,“ pokrútil smutne hlavou. „Do dnešného dňa sa nájdu ľudia, ktorí neveria, že som v tej Amerike vôbec dakedy bol.“

LÍŠČIE DUŠE

Keď sa Hester na druhý deň ráno zobudila, z pilotnej kabíny sa ešte stále ozýval Pennyroyalov prenikavý hlas. Azda tam sedel celú noc? Asi nie, usúdila, kým si oplachovala tvár nad maličkým umývadlom v kuchynke vzducholode. Na rozdiel od chudáka Toma sa stihol vyspať a zišiel dolu až teraz, keď ho prilákala vôňa Tomovej kávy.

Počas čistenia zubov sa zahľadela z okienka – už dávno sa naučila vyhýbať pohľadu na vlastnú tvár v zrkadle nad umývadlom. Žltkastý odtieň oblohy pripomínal stuhnutý puding s rebarborovou šmuhou oblakov. Priamo uprostred sa vznášali tri nehybné čierne bodky. Škvrnky špiny na skle, pomyslela si Hester, ale keď sa ich pokúsila zotrieť, ukázalo sa, že sa mylila. Zamračene siahla po ďalekohľade a pozorne sa na škvrnky zahľadela. Mračila sa pri tom čoraz viac.

Keď prišla do palubnej kabíny, Tom sa práve chystal spať. Vietor stále nepoľavoval, ale už sa dostali z dosahu vrcholcov hôr, takže síce spomaľoval ich postup, no nehrozilo, že by ich zvrtilo do oblaku sopečného prachu alebo šmarilo do rozoklanej skaly. Tom vyzeral unavene, ale keď sa Hester objavila v nízkom prieleze, spokojne sa na ňu usmial. Pennyroyal sedel na sedadle druhého pilota a držal hrnček najlepšej kávy, aká bola na palube k dispozícii.

„Pán profesor mi rozprával o svojich expedíciách,“ obrátil sa Tom k Hester nadšene, kým ju púšťal na svoje

miesto pri kontrolnom paneli. „Neverila by si, čo všetko zažil.“

„V tom máš asi pravdu,“ prikývla. „Ale momentálne by ma zo všetkého najviac zaujímal, prečo nás prenasleduje letka stíhačiek.“

Pennyroyal zjajkol od strachu a vzápätí si rýchlo zakryl ústa dlaňou. Tom podišiel k oknu na ľavoboku a Hester mu ukázala, kam sa má pozrieť. Bodky už boli bližšie a ľahko v nich rozoznal vzducholode: boli tri a leteli v jednom rade.

„Možno sú to iba kupci na ceste do Prístavu,“ poznamenal s nádejou.

„Toto nevyzerá na konvoj,“ pokrútila Hester hlavou. „Letia v bojovej formácii.“

Tom zvesil z háčika pod kontrolným panelom ďalekohľad. Vzducholode od nich boli vzdialené asi desať míľ, ale leteli rýchlo a boli, ako videl, dôkladne vyzbrojené. Na plášťoch rozoznával akési zelené znaky, ale inak boli všetky tri čisto biele. Na počudovanie vyzerali o to hrozivejšie – pripomínali mu príznaky vzducholodí ženúcich sa plnou rýchlosťou svitaním.

„Sú to bojové lode Ligy,“ povedala Hester. „Poznám to podľa tých plameňov na krytoch motorov. Murasakiho Líščie duše.“

Z jej priškrteného hlasu znel strach, a nebolo sa čomu čudovať. V posledných dvoch rokoch sa Lige antimobilistov ostrážito vyhýbali, lebo *Jenny Haniverová* pôvodne patrila agentke Ligy Anne Fangovej, a hoci sa nedalo jednoznačne povedať, že by Tom s Hester vzducholod' po Anninej tragickej smrti ukradli, príslušníci Ligy na to mohli mať odlišný názor. Dalo sa však predpokladať, že tu na severe budú v bezpečí, lebo od zničenia statickej

osady Špicbergy sa tu ich ozbrojené sily priveľmi neukazovali.

„Radšej sa im vyhnime,“ podotkla Hester. „Obrátíme sa po vetre a hádam im unikneme alebo sa ich skúsme striasť medzi horami.“

Tom váhal. *Jenny* bola oveľa rýchlejšia, než prezrádzala jej drevená gondola a motory zo smetiska, ale neveril, že by predbehla Líščie duše. „Keď budeme unikať, bude to vyzeráť, že máme niečo na svedomí,“ oponoval. „Nič zlé sme neurobili. Porozprávam sa s nimi, zistíme, o čo im ide...“

Načiahol sa za vysielaczkou, ale vtom ho chytil za ruku Pennyroyal. „Tom, nerob to! Ja som o tých bielych lodiach počul. S vojskom Ligy nemajú nič spoločné. Patria Zelenej búrke, fanatickej skupine, ktorá sa odčlenila od Ligy a má vlastné tajné základne práve na severe. Sú to extrémisti, ktorí chcú zničiť všetky mestá aj s ľuďmi na palube. Bohovia s nami, ak nás lapia do pazúrov! Všetkých by nás na mieste pozabijali.“

Slávnemu bádateľovi sa tvár sfarbila do odtieňa luxusného tvarohu, na čele a nose sa mu leskli kvapôčky potu a ruka, ktorá zvierala Tomovo zápästie, sa mu zreteľne triasla. Tom v prvej chvíli nechápal, čo sa to s ním deje. Keď má niekto za sebou toľko dobrodružstiev ako pán profesor, nemôže mať predsa strach, alebo vari hej?

Hester sa obrátila späť k oknu práve včas, aby videla, ako jedna z lodí vypálila k ich náveternej strane raketu a zároveň dala *Jenny* znamenie, aby zastala a nechala druhú posádku nastúpiť. Nebola si istá, či Pennyroyal hovorí pravdu, ale biele lode nesporne pôsobili zlovestne. A rozhodne nenatrafili na *Jenny* len náhodou, o tom bola presvedčená. Nieкто ich vyslal, aby ich našli.

Dotkla sa Tomovej ruky. „Rýchlo preč.“

Tom potiahol páky kormidla a nasmeroval *Jenny* späť na sever tak, aby ju poháňala sila vetra v chrbte. Potom prepol niekoľko menších páčok dopredu a motor sa rozburácal na vyššie otáčky. Ďalšou páčkou vyklopil malé plachty, polkruhy silikónového hodvábu napnuté od krytov motorov k bokom plynom naplneného plášťa, vďaka ktorým sa vietor mohol zaprieť do *Jenny* väčšou silou.

„Vzdľajeme sa od nich!“ zvyškol Tom, keď v periskope uvidel zrnitý obrátený obraz oblohy za sebou. Prenasledovatelia sa však nehodlali len tak ľahko vzdať. Zmenili kurz podľa *Jenny* a zvýšili výkon motorov. O hodinu už boli tak blízko, že Tom s Hester rozoznali symbol namalovaný na ich plášťoch – a nebolo to puknuté koleso Ligy antimobilistov, ale krivolaký zelený blesk.

Tom bedlivo skúmal sivastú krajinu pod nimi v nádeji, že zazrie nejaké mesto, v ktorom by sa mohli skryť. Široko-ďaleko videl len zopár pomalých laponských pastierskych mestečiek, ktoré hnali tundrou v diaľke na východe svoje stáda sobov, ale k tým sa nemohli dostať bez toho, aby im Líščie duše odrezali cestu. Priamo pred nimi sa na obzore týčili Tannhäuserove hory, jediné miesto, kde by sa azda v hlbokých kaňonoch a oblakoch dymu dal nájsť nejaký úkryt.

„Čo budeme robiť?“ spýtal sa.

„Leť ďalej,“ navrhla Hester. „Možno sa ich v horách strasieme.“

„Čo ak za nami vypália rakety?“ zakňučal Pennyroyal. „Sú čoraz bližšie! Čo ak po nás začnú strieľať?“

„Chcú dostať *Jenny* v celku,“ pokrútila hlavou Hester. „Rakety riskovať nebudú.“

„Jenny? Prečo by stáli o takú starú rárohu?“ Pennyroyal bol v napätej situácii podráždený a nedotklivý. Keď mu Hester v stručnosti vysvetlila, ako to so vzducholodou vlastne bolo, chytil sa za hlavu. „Toto je bývalá loď Anny Fangovej? Svätá Clio! Poskitt všemohúci! Tí fanatici zo Zelenej búrky Annu Fangovú zbožňujú! Ich hnutie povstalo z popola Leteckej flotily severu a všetci zložili prísahu, že pomstia každého, koho londýnski agenti v Batmunk Gompe zabili! Pravdaže chcú späť jej vzducholod! Bohovia milosrdní, prečo ste mi nepovedali, že toto je kradnutá loď? Okamžite mi vráťte peniaze!“

Hester ho odstrčila nabok a sklonila sa nad mapy. „Tom?“ ozvala sa s pohľadom upretým na mapu hôr. „Kúsok na západ je v sopečnom páse medzera, volá sa Dračí priesmyk. Možno tam nájdeme nejaké mesto, kde by sa dalo pristáť.“

Vystúpili vysoko do riedkeho vzduchu nad zasneženými vrcholcami hôr a v jednej chvíli len o vlások unikli oblaku dymu, ktorý sa husto valil z pažeráka mladej sopky. Leteli už celé hodiny, ale po priesmyku alebo meste nebolo ani stopy, zato tri stíhacie vzducholode vytrvalo skracovali ich náskok a vypálili už dokonca niekoľko rakiet, ktoré presvišťali okolo okien a vybuchovali tesne vedľa boku gondoly.

„Quirke s nami!“ vykrikol Tom, lenže Quirke býval hlavným bohom Londýna, a keď nepohol prstom, aby zachránil vlastné mesto, ťažko sa dalo čakať, že by sa ponáhlal na pomoc doudieranej vzducholodi v sírnych výparoch kdesi nad Tannhäuserovými horami.

Pennyroyal sa pokúšal vopchať pod stôl s mapami. „Oni na nás vážne strieľajú!“

„Ďakujem za vysvetlenie,“ oborila sa naňho Hester, sklamaná, že jej odhad nevyšiel. „Práve sme si vraveli, čo to okolo nás tak buchoce.“

„Veď si hovorila, že strieľať nebudú!“

„Mieria nám na motory,“ povedal Tom. „Ak ich zasiahnu, zostaneme visieť na mieste, dokým nás nezahákujú a nepošlú nám sem návštevu.“

„A nemôžeme tomu nejako zabrániť?“ naliehal Pennyroyal. „Nemôžete im to vrátiť?“

„My nijaké rakety nemáme,“ odpovedal Tom nešťastne. Po poslednej desivej bitke nad Londýnom, počas ktorej zostrelil *Výťah na trináste poschodie* a na vlastné oči videl, ako jeho posádku požiera vnútri horiacej gondoly oheň, sa zaprisahal, že *Jenny Haniverová* bude mierumilovnou loďou a jej raketomety zostanú prázdne. Teraz však začínal pochybovať, či to s tými škrupulami neprehnal. Kvôli nemu čo nevidieť Hester aj profesor padnú do pazúrov Zelenej búrky.

Okolo okna presvišťala ďalšia raketa. Nemali na výber, museli niečo podniknúť, hocičo. Ešte raz v duchu poprosil o pomoc Quirka a potom prudko stočil *Jenny* doľava a zamieril dolu do bludiska horských stien, preklučkoval v tieni vetrom vyhlodaných čadičových skál a nakoniec sa opäť vynoril vo svite slnka.

V tej chvíli zazrel hlboko, hlboko pod sebou a ďaleko vpredu ďalšiu naháňačku. Po skalnej trhlíne sa hnalo ako o život drobunké odpadkárske mestečko a za ním sa s papuľou dokorán valilo ohromné trojposchodové mobilné mesto pokryté hrdzou.

Práve k nemu teraz Tom zamieril. Kedykoľvek sa letmo mrkol do periskopu, videl, že im trojica Líščích duší vytrvalo letí v pätách. Pennyroyal si obhrýzal nechty

a blabotal mená akýchsi obskúrnych božstiev: „Ó, veľký Poskitt! Ó, Deeble, ušetri nás!“ Hester opäť zapla vysielačku, pozdravila mesto, ku ktorému sa rýchlo blížili, a požiadala o povolenie pristáť.

Chvíľu bolo ticho. Zo skalnej steny o tridsať metrov pod nimi vyletela sprška odštiepkov a prachu, ako sa do nej zaborila ďalšia raketa. Potom sa v praskaní vysielačky ozval ženský hlas. Operátorka hovorila anglicky s výrazným slovanským prízvukom. „Tu správa leteckého prístavu mesta Nižný Novgorod. Vaša žiadosť sa zamieťa.“

„Čože?“ zjajkol Pennyroyal.

„Ale to predsa...“ začal Tom zaskočene.

„Sme v núdzovej situácii!“ odpovedala Hester do vysielačky. „Prenasledujú nás!“

„My vieme.“ Hlas znel ospravedlňujúco, ale slová boli jednoznačné. „Nestojíme o problémy. Nižný Novgorod je mierumilovné mesto. Vzdialte sa, prosím, lebo po vás budeme strieľať.“

Raketa vystrelená stíhacou vzducholoďou na čele vybuchla tesne za kormou. Ďalšie hrozby Nižného Novgorodu sa utopili v spleti hrozivých hlasov pilotov Zelenej búrky, ale za okamih k nim ženský hlas opäť prenikol: „Vzdialte sa, *Jenny Haniverová*, lebo budeme strieľať“, opakoval naliehavo.

Vtom Tomovi čosi napadlo.

Nebol čas vysvetľovať Hester, čo sa chystá urobiť. Aj tak by s tým pravdepodobne nesúhlasila, lebo to bol manéver vypožičaný od Valentina – opisoval ho v akejsi epizóde *Dobrodružstiev historika v teréne*, jednej z mnohých kníh, ktoré Tom s nadšením hltal počas svojich učňovských rokov, keď ešte nemal poňatia, čo také dobrodružstvo skutočne znamená. Z chrbtových záklopiek

sa prudko vyvalil plyn, *Jenny* klesla blížiacemu sa mestu priamo do cesty a zamierila po vodorovnej dráhe proti nemu. Hlas vo vysielacke prešiel do vysokého jačania a Hester s Pennyroyalom sa k nemu z plných pľúc pridali. Tom viedol loď tesne nad zhrdzavenými továrňami na okraji prostredného poschodia a vzápätí prekĺzol pomedzi dva nosné stĺpy do tieňa medzi poschodiami. Dve z Líščích duší sa prudko zarazili na mieste, ale ich vodca sa odvážne vydal do vnútra mesta za Tomom.

Tom v Nižnom Novgorode ešte nikdy nebol a aj toto mala byť len letmá návšteva. Všimol si však, že mesto má zhruba rovnaký pôdorys ako ten, na ktorom bol vybudovaný neborák Londýn: zo stredu každého poschodia sa všetkými smermi rozbíhali široké ulice. Po jednej z nich teraz vo výške pouličných lúčok svišťala *Jenny Haniverová*, sledovaná vyjavenými pohľadmi z horných okien domov, a na chodníkoch pod ňou sa krčili k zemi chodci. Smerom k stredu mesta sieť nosných stĺpov a výťahových šácht citelne hustla, takže aj malá vzducholôď ako *Jenny* pri slalome ich labyrintom občas drela plášťom o strop a odierala si farbu zo smerových lopatiek. Jej prenasledovateľ však tolko šťastia nemal. Tom ani Hester si nestihli všimnúť, čo sa stalo, ale zvuk nárazu prehlušil dokonca aj rev ich vlastných motorov. Keď sa potom pozreli do periskopu, videli, ako sa pokrkvany plášť znáša k zemi a gondola sa opito hojdá na oblúku nadzemnej električkovej dráhy.

Vtedy však už vylietali do oslepujúceho slnečného svitu na opačnej strane mesta. Vyzeralo to, že sa svojich prenasledovateľov zbavili, a dokonca aj Pennyroyal sa pridol k spoločnému jasotu, lenže Zelená búrka sa nehodlala vzdať tak ľahko. Len čo sa *Jenny* vynorila z oblaku